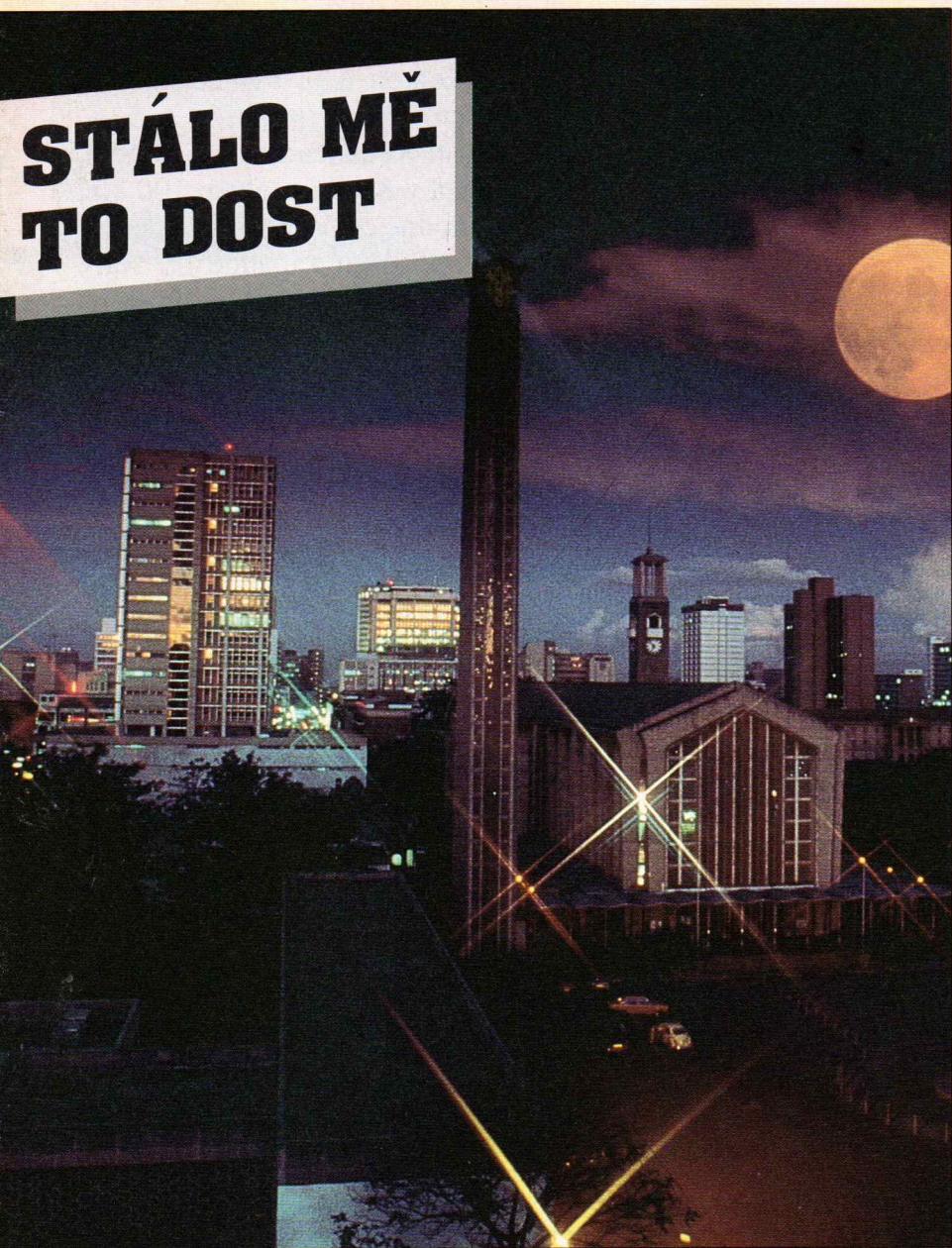

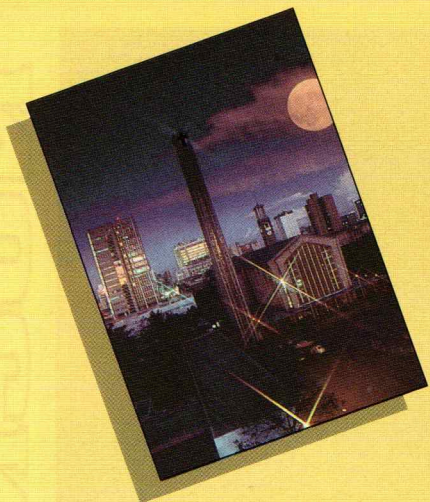
HLAS

**STÁLO MĚ
TO DOST**

NOGNI ŽIVOT

NOČNÍ ŽIVOT

**Robert Mahiri,
Nairobi, Keňa**

Vyrůstal jsem v typické polygammní rodině kmene Mkuria. Má matka byla hlavní manželkou a já byl nejstarším synem. Naše vesnice leží v oblasti Kehanča na okrese Jižní Nanza v Keni necelých 100 km východně od Viktoriina jezera a přes 500 km západně od Nairobi. Můj otec byl policistou, cestoval po kraji, a dokonce měl určité znalosti o křesťanství. Avšak ještě před mým desátým rokem odešel do důchodu a vrátil se k tradičnímu způsobu života.

Chodit do školy znamenalo denně ujít přes 19 km tam a zase zpátky. Byla to misionářská škola, a v ní jsem se dověděl o Ježíši Kristu a v roce 1953 jsem jej pozval do svého života. Po ukončení univerzity jsem se do svého rodného kraje vrátil jako učitel.

Potom v lednu 1964 jsem se oženil s Flois. Byla to křesťanka. Než uplynul rok, obdržel jsem státní stipendium ke studiu v Sovětském svazu, a tak jsem se od své novomanželky asi na šest let odloučil. Po roce jazykové přípravy jsem studoval práva na moskevské Státní univerzitě. Za pět let jsem se s titulem právníka vrátil do Keni. Na univerzitě byli lidé z mnoha republik a zemí s různými jazyky, kulturami, politickými a ekonomickými systémy i s restrikcemi vůči náboženství, obzvláště křesťanství. Během let má

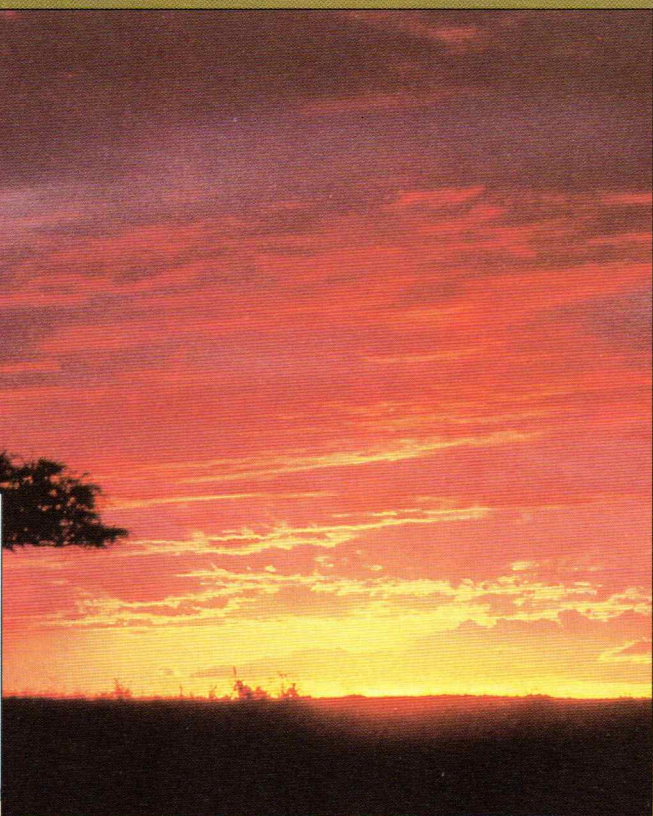
Co může být přitažlivějšího než žít životem člověka, který má postavení, bohatství i vliv, a k tomu ještě lákadla nočního života, která se s tím často spojují? Jak už to bývá, trvalo to roky, než Robert Mahiri i Serge Divounguy takové pozice dosáhli. Ale jak šel čas, zjišťovali, že ten noční život je stojí příliš mnoho, a začali se ptát, zda tohle bylo opravdu to, co vlastně chtěli. Nějak je to ničilo. A pak, podobně jako Aulis Pesonen a Trevor Bendrien, přišli na to, že existuje přitažlivější a uspokojivější život, který jim dává vše, po čem kdy doopravdy toužili — pokoj v duši, radost ze života i dobré vztahy v rodině.

Trevor Bendrien (strana 7)

Pierre Fey (strana 9)

Serge Divounguy (strana 13)

2 Aulis Pesonen (strana 16)

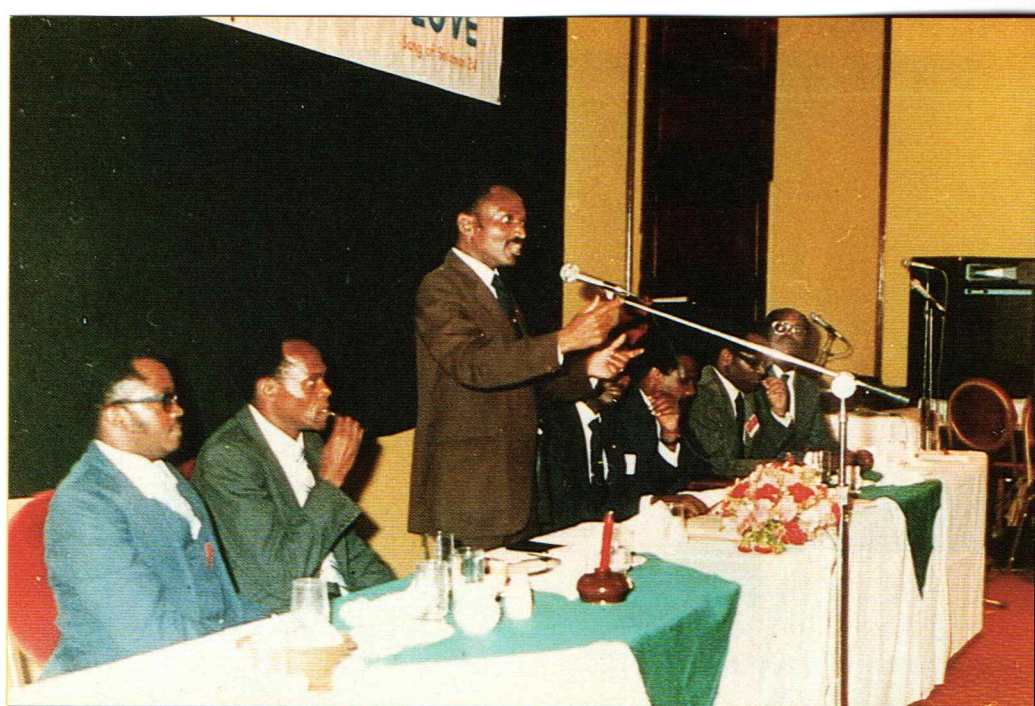
Něco to, STOJÍ

víra ochladla, a tak mi jejich restrikce vůči křesťanům nijak zvlášť nevadily.

Po návratu do Keni jsem ani ne za týden dostal dobré místo na generální prokuratuře v Nairobi. Brzy mě pohltit městský život. Stal jsem se uvědomělým ateistou. Dokonce jsem se křesťanům, církvi a Bibli agresivně protivil. Jelikož jsem měl vliv i peníze, myslel jsem si, že jsem dosáhl úspěchu; život mě opravdu bavil! Žel, noční život

nestál málo, a to jak peněz, tak času, a sice na úkor mé rodiny. Mnohokrát jsem přicházel domů po třetí v noci a o víkendech jsem býval pryč úplně. To pochopitelně téměř zničilo vztah mezi mou ženou a mnou, a děti, ty mě skoro ani neviděly.

Můj způsob života vytvářel rovněž napjaté vztahy v zaměstnání. Věnovat pozornost korupci bylo na pořadu dne — byl to opravdový hon na čarodějnice.

Robert Mahiri hovoří na shromáždění FGBMFI v Keni

Také s mým zdravotním stavem to šlo z kopce. Třebaže lékaři nenalezali žádný vážnější problém, pociťoval jsem bolest a zimu jako na vrchu Mt.Kenya. Oblékal jsem se tedy jako v zimě, i když se teploty pohybovaly nad 30°C! Z toho všeho jsem

ještě více pil a kouřil, což stálo další peníze, a k tomu jsem měl na starosti ženu a sedm dětí, a taky širší rodinu: otce, matku, bratry, sestry, atd. Život začal být nesnesitelně těžký.

V této situaci a se zhoršujícím se zdravím mě známý zavedl za nějakými šamaný. Nařezávali mi kůži u okraje vlasů, na hřbetech rukou a na palcích u nohou. Natírali mě černým prachem, podávali mi k pití jakési tekutiny a prach na lízání. Často mě nechávali sedět na velmi špinavých kůžích, pokrytých korálky a mušlemi, a dávali mi ochranné amulety. To byly takové

pytlíčky s kostmi, vlasy apod., které jsem měl samozřejmě stále nosit u sebe.

Se souhlasem svých rodičů a tichým promíjením své ženy jsem chodil od šamana k šamanovi. To taky znamenalo utrácet spoustu peněz a času, buď při čekání před jejich tmavými, špinavými ordinacemi, nebo na dlouhých cestách za nimi. Některé jsem dokonce přivedl na pracoviště nebo domů — vše v marné snaze zbavit se toho zlého a démonů prý na mně nasazených! Musím ke své lítosti říci, že tohle není neobvyklé. Mnoho lidí bez ohledu na své jmění, postavení, či vzdělání vynakládá nemalé prostředky a úsilí, aby získali amulety buď k ochraně, anebo k zajištění prosperity. Častokrát jsem se cítil zdrav, ale tak na jeden den, zato druhého dne hůř než kdy jindy. To čarodějům nedělalo těžkou hlavu; vždycky si prostě řekli o další peníze na

takzvaně lepší léčení. Takové počínání není nic zvláštního ani u lidí pracujících i na tak význačných místech jako já.

Pak v roce 1977 mě jeden známý z misie pozval do křesťanského shromáždění. Když jsem prodělal vnitřní boj, začal jsem shromáždění navštěvovat téměř pravidelně. Asi čtrnáct dní před vánocemi 1978 jsem byl na obvyklé nedělní bohoslužbě. Na konci kázání pronesl řečník tři výzvy: první pro ty, kteří poprvé chtějí pozvat Ježíše Krista do svého života; druhou pro ty, kteří od své víry odpadli a chtějí svůj život Ježíši znovu odevzdat; a třetí pro ty, kteří potřebují cokoli jiného. Zareagoval jsem až na tu třetí výzvu. Kazatel nás všechny vedl ve všeobecné modlitbě vydávající naše životy Ježíši a prosící za Boží uzdravení a pomoc v našich potřebách. A ta modlitba změnila můj život. Toho odpoledne jsem v srdci

Mhoho lidí bez ohledu na své jmění, postavení, či vzdělání vynakládá nemálo úsilí a peněz, aby získali amulety buď k ochraně, anebo k zajištění prosperity.

neměl ani trochu pokoje. Pociťoval jsem značný neklid — jakoby v očekávání něčeho dalšího.

Když se děti chystaly spát, chtěl jsem, aby žena rozdmýchala ohniště. Asi v deset hodin jsem před svou ženou vzal všechny ty amulety, pytlíčky s hůlkami,

Robert Mahiri se svou ženou Flois

kostmi a vlasy, a po jednom jsem je házel na řeřavé uhlíky. Pomocí dlouhé hole jsem se postaral, aby nezbylo nic než popel. Potom jsem pozdvihl oči a ruce k Bohu.

Opět jsem se plně poddal Jemu a poprosil Ho, aby strávil také i všechny ostatní amulety, jež byly v mém domě, kanceláři, nebo v domě mých rodičů zakopány, vrženy na střechy, kropeny na mne, na mou ženu a děti, ty, které jsme dostali pít, anebo které byly podávány našim tělům prostřednictvím zářezů. Poprosil jsem Boha, aby se od té chvíle ujal ve všech věcech vlády nad mým životem.

K mému velkému překvapení Bůh mou modlitbu přijal. Úplně mě uzdravil a osvobodil. Má rodina byla na pokraji rozpadu a měl jsem problémy i v práci. Ale Bůh to všechno změnil. Teď se těším dobrému zdraví bez ohledu na počasí a vztahy v rodině se zcela obnovily. Také v úřadě se máme velmi rádi — nadřizení i podřízení.

27. května 1983 jsem prosil Boha o naplnění jeho Duchem a přijal jsem křest v Duchu svatém. Od té doby mám smělost na to, abych vyprávěl o víře druhým. V říjnu téhož roku jsem prosil Boha, aby mi ukázal, kde mu mohu sloužit více.

Během čtrnácti dnů jsem se angažoval u FGBMFI (Plné evangelium, mezinárodní podnikatelské společenství) a pak jsem se stal i jedním z ředitelů FGBMFI v Keni. Jejich společné večere jsou něčím, nač mohu volně zvát muže i ženy ve vysokém postavení. Jsou to lidé, kteří by normálně do shromáždění nešli, ale na večeri FGBMFI přijdou. Zažili jsme mnohé, jak vydali život Ježíši Kristu. Význačným lidem, a dokonce rozpadlým rodinám, pracem a

podnikům se dostalo uzdravení a osvobození, a to jak v Keni, tak prostřednictvím FGBMFI i v jiných částech světa.

V roce 1979 byl můj syn prohlášen za mentálně postiženého a umístěn do zvláštní školy. V roce 1983 ho po modlitbě Bůh uzdravil a on se vrátil zase do normální školy. Prospívá dobře a je úplně normální.

I přes svůj právnický titul, který jsem získal v roce 1968, a přes to, že jsem promován ekonom, jsem v zaměstnání řídil nezákonné operace. Modlil jsem se za tu situaci a věřil, že mi Bůh ukáže svou dobrotu. V lednu 1986 — po 18 letech — jsem obdržel dopis z Národní rady ohledně přijímání advokátů, který potvrzoval, že můj titul byl uznán. Do června 1986 byly vyřízeny všechny nezbytné doklady a já se stal re-designovaným státním radou (prokurátorem) na generální prokuratuře.

Pán Ježíš mě pomáhá ke zdaru i jinak. Umožnil mi vlastnit rodinný dům na dobrém pozemku v Nairobi, asi čtvrt akru v dobré obytné čtvrti asi 10 km z centra Nairobi, a také pětiakrovou farmu asi 20 km od středu Nairobi. Bůh se skutečně postaral hojně o mé potřeby a já mu za to děkuji. Všemohoucí Bůh je dobrý. Uzdravuje, zachraňuje a osvobozuje z nejrůznějších trablů a problémů.

Robert Mahiri a jeho žena Flois mají sedm dětí a dva vnuky. Je státním radou (státním návladním) na generální prokuratuře v Nairobi v Keni; je též jedním z ředitelů FGBMFI v Keni a rovněž generálním sekretářem keňského FGBMFI. Je také národním předsedou keňských Foursquare Gospel Churches.

POSTAVA

V OZVU

Zmocnila se mě podivná obava. Kdosi se vrátil dovnitř a volá: „Pěnový sklad hoří!“... Když jsem byl od ohně na 10 metrů, explodovala propan-butanová bomba. Ještě jsem stačil zahlédnout...

**Trevor Bendrien, West
Yorkshire, Anglie**

Hrát na kytaru jsem se naučil v šestnácti a všechen volný čas, který jsem pak měl, jsem trávil hraním v barech a klubech a později v klubech folkové hudby. Potom jsem jednou potkal dívku, Helenu, a ta chodila pravidelně do shromáždění. I když jsem já sám ve shromáždění už nějaký ten rok nebyl, taky jsem se nikdy nesnažil dát se na pití, kouření, hazardní hry a tak, jako moji kamarádi.

Nakonec jsem si Helenu vzal a život se změnil v rutinu. Dlouhé hodiny jsem pracoval v rodinném podniku a vždycky v neděli dopoledne chodívala Helena do shromáždění, kdežto já zůstával v posteli.

Devět měsíců po svatbě jsme dostali příležitost si najmout člun na jezeře Windermere a udělat si týdenní dovolenou. Sbor nedaleko místa, kde jsme byli, pořádal zvláštní mítink a já jsem viděl, že by tam Helena chtěla, takže jsme šli spolu. Toho večera jsem sledoval, jak lidé zpívají a baví se. Docela to na mne zapůsobilo, a tak jsem vyzval Boha: „Je-li na tom něco, dej mi znamení.“

Následujícího dne jsme naložili člun na trajler a vyrazili na jih po dálnici M6 domů. Najednou se Helena dala do křiku: „Ono nás to předbíhá!“ Zahlédli jsem výraz paniky na tváři řidiče v prostředním pruhu — kolo našeho trajleru se kutálelo před ním. Zajeli jsme do

odstavného pruhu a snažili se uklidnit. Pak jsem šel sebrat kolo. Pod ním ležel zbrusu nový lesklý klíč. Zvedl jsem ho a dal do kapsy.

Když jsem se vrátil ke člunu, zjistil jsem, že ani v nářadí u auta ani u člunu není žádný klíč, který by seděl na matky kola. Už jsem se chystal hledat servis, když tu jsem si vzpomněl na klíč, který jsem našel. Seděl perfektně, a tak jsem mohl kolo spravit. Proměnit vodu ve víno, to by na mne nezapůsobilo, ale do techniky trochu vidím. Pomalu mi docházelo, jak nepravděpodobné je to, co se právě stalo. Znamení jsem tedy dostal a usoudil jsem, že tohle křesťanství je na mě trochu moc. Rozhodl jsem se mu vyhnout na sto honů. Nakonec jsem se ale přece smířil s myšlenkou, že bych navštěvoval místní sbor. Celou tu dobu mi žena neříkala nic; jen se za mě modlila, a taky řada dalších, jak jsem později zjistil.

Za nějaký čas jsem odevzdal život Ježíši Kristu. Pak jsem začal duchovně růst. Společné studium Bible se pro mne

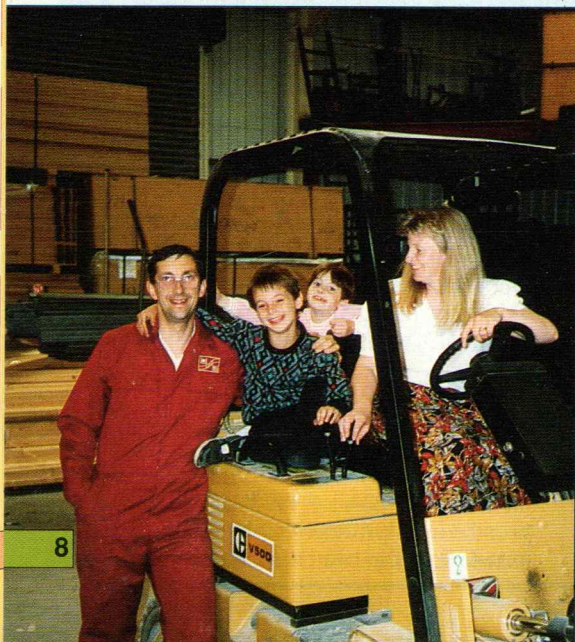
stávalo přitažlivější než zkoušky našeho folklórního tanečního souboru, a večerní sborová shromáždění lákavější než folkový klub, do kterého jsem běhával každou neděli večer. Poznenáhlu se začaly proměňovat mé postoje i celý styl života. Ve většině věcí jsem se učil důvěřovat Ježíši. Asi v tu dobu jsem se stal jedním ze zakládajících členů kapituly FGBMFI v Halifaxu.

Vždycky večer, když jsem se vracel domů z naší továrny, kde jsem pracoval, jsem si v duchu říkával: „Pane, s jednou věcí bych se asi vyrovnat nedokázal — kdyby to tady mělo vyhořet.“ Jednou v pátek dopoledne, když jsem seděl v kanceláři, zaslechl jsem, jak někdo běží po továrně. Zmocnila se mě podivná obava. Kdosi se vrátil dovnitř a volá: „Pěnový sklad hoří!“ Hořící polyétylenová pěna není žádná legrace! Zavolaal jsem hasiče, a pak rovnou k požáru.

Když jsem byl od ohně na 10 metrů, explodovala propan-butanová bomba. Ještě jsem stačil zahlédnout, jak exploze prozářila obdélník dveří přede mnou a v něm obrys postavy. Otočil jsem se a utíkal na druhou stranu. Na dotaz, kdo byl v budově se mnou, mi odpověděli, že tam nikdo být nemohl, poněvadž každý byl venku a započítán.

S tím požárem se pojí řada příběhů. Tak například má žena, která se dívala zvenku, viděla, jak plameny směřují ke skupině starších stavení, která tvořila původní část továrny. Volala k Bohu, aby utišil vítr. Celý víkend nezavanul ani vánek. Vesnice Queensbury, kde je naše továrna, leží 335 m nad mořem a je proslulá silným větrem a špatným počasím. Od toho dne jsem se naučil důvěřovat Pánu ve všech věcech.

Bendrienovi

Trevor Bendrien je ředitelem v rodinné firmě W&M Bendrien Ltd. a je i místopředsedou kapituly FGBMFI v Halifaxu. Helen a Trevor mají dvě děti, Emmu a Marka.

**Pierre Fey,
Heidelberg, SR Německo**

OSVOBOZEN ZE SVÁZANOSTI

Vyrůstal jsem ve Štrasburku v novoapoštolské rodině. Doma mi říkali, že pravdu má naše církev a že každý mimo naši skupinu je zatracen. Takovýto způsob myšlení mi přivodil nejedno zklamání. Něco tomu scházelo. Nemohl jsem o svém náboženství hovořit s každým. Bylo to, jako by všude okolo mě byla nějaká zeď.

Připadal jsem si prázdný a zkoušel jsem tu prázdnotu zaplnit nějakými činnostmi, například meditací, hypnózou, zábavou i obchodním podnikáním. Brzy jsem mohl slavit celkem úspěchy. Stal jsem se akcionářem a vedoucím pracovníkem v šesti různých společnostech. Tehdy už jsem spíše věřil v sebe než v Boha. Oženil jsem se a měl dítě.

Žel základy jedné z mých společností nebyly tak stabilní, jak jsem si myslel, poněvadž když se vynořily problémy, všechno se rychle zhroutilo jako domeček z karet. Můj právník mi poradil všechno prodat a prchnout do Německa. Zařídil jsem se podle jeho rady.

O několik měsíců později se mi u dveří objevila německá policie s mezinárodním příkazem k mému zadržení. Francie zažádala o mé vydání. Osm měsíců jsem strávil ve vězení. To tedy byl pro mě šok, protože jsem se považoval za čestného — totiž 'svým způsobem'! V důsledku toho jsem zahořkl a byl plný nenávisti. Bůh jako by byl hrozně daleko. Z touhy po svobodě jsem začal spřádat plány k útěku. Dokonce jsem chtěl na manželce, aby mi k němu dopomohla.

Jako k poslední instanci se má žena obrátila o pomoc k Bohu. Jednoho večera, když jsem byl v cele, přišel ke mně Ježíš jako v odpověď na její modlitby. Pět dní jsem plakal. Uvědomil jsem

si, že jsem se stal špinavým, zkaženým, smutným, tvrdým, sobeckým a nečestným. Přesto jsem ale současně cítil jeho pohádkovou lásku. Dokonce i má cela se jakoby proměnila v bělostně čistou — v nejkrásnější místo mého života. Tam v tom kriminále Ježíš změnil můj život. Můj zpěv a chvála nebraly konce. Konečně jsem našel, co jsem celý život hledal: Ježíše, jeho pokoj, jeho lásku, jeho odpuštění.

Jakmile jsem psal své ženě, abych jí tu radostnou novinu sdělil, měl jsem na srdci modlitbu, aby i ona poznala Ježíše stejně jako já. Netrvalo dlouho a také ona vydala svůj život Ježíši Kristu.

Ježíš mě tam ve vězení nenechal. Nakonec mě pustili. Dneska mám dobré postavení, takové, při kterém mám čas i vyprávět druhým, co pro mě Ježíš vykonal. Někteří z mých klientů rovněž poznali Ježíše osobním způsobem a někteří, když jsem se s nimi modlil, byli uzdraveni. Teď mohu rozdávat radost, lásku a naději. Z té náboženské svázanosti, kterou jsem jako dítě pociťoval, se to rozhodně změnilo — Ježíš mě osvobodil.

Pierre Fey je agentem pro export a také zakladatelem sinsheimské kapituly FGBMFI. On a jeho žena Joelle mají tři děti, Tinu (12 let), Lydii (2 roky) a Sarru (1 rok).

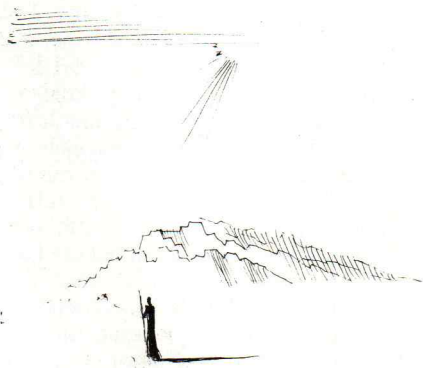
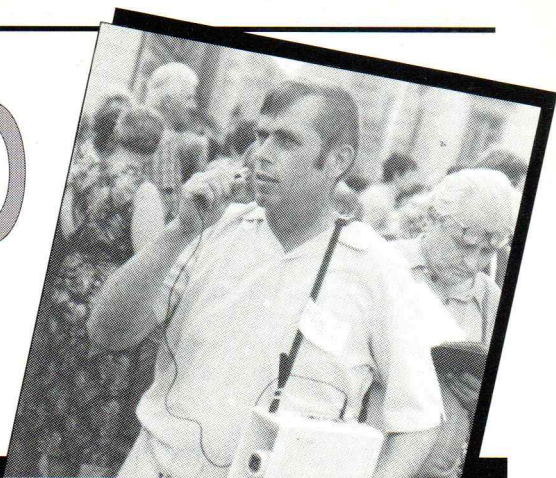
Křest v Duchu svatém

Křest v Duchu svatém je biblický prožitek zaslíbený Ježíšovým následovníkům. Jeho účelem je obdařit toho, kdo jej přijme, silou a mocí činit Boží vůli a být svědkem (Sk 1,8).

Jak ukazují Skutky 2,4, tento druh křtu je provázen 'mluvením jinými jazyky', jak Duch svatý dává promlouvat. Není to jen pro nějakou elitní skupinku lidí, nýbrž pro všechny ty, kteří Ježíše Krista pozvali do svých životů (Jan 1,12).

Další informace doporučujeme získat z knih 'Oni hovoria inými jazykmi' od Johna Sherrilla a 'Nine O'Clock in the Morning' (V devět dopoledne) od Dennise Bennetta.

ŽÍZEŇ PO PRAVDĚ

Jedna z kreseb Václava Lamra

”Bloudili po poušti a po pustých cestách a nenalezli místa k přebývání. Žíznilo a hladověli, až jejich duše klesla.” Těmito slovy vyjádřil autor biblického žalmu stav mého života před tím, než jsem poznal

Pána Ježíše Krista, Spasitele světa.

Začátek mého života byl poznamenán smrtí a rozdělením. Narodil jsem se uprostřed války. První moje vzpomínka je na místnost, kde spáchali sebevraždu němečtí důstojníci. V ranném dětství jsem prožil rozchod rodičů a smrt sestry. Právě

proto ke mně Bůh promluvil přímo. Na břehu řeky Moravy jsem náhle slyšel v srdci: "Já miluji všechny lidi na světě." Přišel hluboký pokoj. Poznal jsem, že ke mně promluvil Bůh. O této své první víře v Boha jsem vyprávěl ve škole. Učitelka mi ale toto přihnutí k Bohu při jednom rozhovoru zničila.

Začal jsem studovat materialistickou filozofii a marxismus a chtěl jsem jít na malířskou akademii do Leningradu. Když jsem byl na učňovském internátě, prožíval jsem depresivní stavy a jednoho dne jsem se oběsil na tkanici od pracovních bot. Pak jsem se ale probral z bezvědomí a zjistil jsem, že se provaz přetrhl.

Potom jsem studoval umělecko-průmyslovou školu v Brně a také jsem poznával další filozofické směry, opájel jsem se tvořivým nadšením, milováním obrazů a psaním poezie.

Také jsem se zabýval okultními a spiritistickými praktikami. Vedl jsem bojovné rozhovory s věřícími lidmi a posmíval jsem se křesťanům. Moje srdce však křičelo po pravdě a po lásce. Upadal jsem do stálých depresí, protože žízeň mého srdce neukojilo ani umění, ani tvůrčí schopnosti, ani žádná filozofie, či alkohol. Neustále jsem si připadal jako ryba hozená na vyprahlý písek. Bachova hudba ve mně vyvolávala nenávist, protože oslavovala někoho, koho jsem neznal.

Obrátil jsem se k východním náboženským systémům. Studoval jsem buddhismus, Křšnu a praktikoval jsem různé druhy jógy a mystická cvičení. Avšak ani zde jsem nenalezl ten zdroj, který utiší žízeň srdce. Dva psychiatři se vyjádřili v tom smyslu, že skončím jako schizofrenik v ústavním léčení. Ztrácel jsem vztah k realitě a citovou orientaci ke svému okolí.

V té době, ovlivněn Albertem Schweitzerem, jsem se vzdal myšlenky na uměleckou kariéru a začal jsem hledat cestu konáním dobra. Do Afriky jsem sice nemohl, ale nastoupil jsem jako ošetřovatel v psychiatrické léčebně na oddělení chroniků.

Žádná filozofie mi neodpověděla na příčinu utrpení lidí. Při jedné noční službě jsem si dal ultimátum: buď ihned najdu cestu pro svůj život, nebo jej ještě této noci ukončím silnou injekcí adrenalinu v jedné z hrodek kláštera, kde se léčebna nalézala. Chtěl jsem se jednou určitou okultní metodou spojit s "duchovními mistry" minulosti.

Místo toho ke mně znovu promluvil Bůh: "Odlož všechno, čeho si ceníš, a vejdi úzkou branou." Viděl jsem kříž jako úzkou bránu.

Ale ani tehdy jsem nevešel na cestu víry. Ještě dva roky jsem se nemohl setkat se svým Spasitelem, protože jsem se nezrekl okultních praktik. Klesl jsem tak hluboko, že jsem chvílemi ztrácel zdravý rozum.

Tehdy jsem začal volat ve své úzkosti k Bohu. Bůh mě vyslyšel a vyvedl mě z této životní propasti. Jednoho dne mne Bůh přivedl do letničního sboru v Brně, kde jsem poznal velmi zřetelně Boží přítomnost. Tam jsem padl na kolena a celým srdcem jsem volal: "Pane Ježíši, smiluj se nade mnou! Dej mi nový život!" Vyznával jsem své hříchy, bratři mne ve jménu Pána Ježíše rozvazovali z duchovních pout okultismu a modlili se za zdraví mé duše. Poznal jsem, že krev Pána Ježíše, který za mne zemřel, mne v tu chvíli očistila od hříchů. Místo depresí a zmatků přišla do mého srdce radost a pokoj. Jen Ježíš ukojil moji žízeň po pravdě a po lásce. Byl jsem také zbaven několika nemocí: okamžitě zmizela koktavost, bolesti ledvin a noční epileptické záchvaty.

Také jsem pochopil, kdo tehdy přerázl provaz a daroval mi život. Byl to Pán Ježíš Kristus, kterého miluji. On má moc vytrhnout každého člověka i z nejtěžších problémů. Jemu buď sláva a čest! Je živý i dnes — a co učinil pro mne, chce učinit i pro tebe.

Václav Lamr žije v Praze se svou ženou Marií a dvěma syny — Kristiánem a Davidem. Je předsedou pražské kapituly FGBMFI.

PILOTEM BOEINGŮ 747

Serge Divounguy, Liberville, Gabun

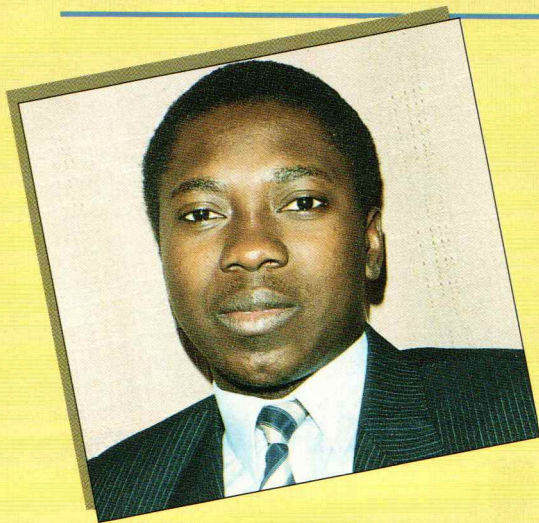
Když jsem v pilotní škole i v leteckém klubu vystudoval na pilota, bylo mi jasné, že to je obor, kterému se chci věnovat. Rozhodl jsem se jít si do Kanady pro licenci. Než jsem však odešel, uspořádali pro mne africké obřady. Během těchto rituálů jsem byl svěřen duchům zemřelých, aby mě na cestách ochraňovali.

Vyrůstal jsem ve směsi křesťanství a tradičních afrických zvyků. Věděl jsem, že jakási síla — nějaký Bůh — je, a čím jsem byl starší, tím víc jsem poznával,

že Bůh je Bohem lásky. Avšak můj život ovlivňovalo, čemu se věřívá v Africe.

Po mém návratu z Kanady jsem hned dostal práci. V devatenácti letech jsem získal zaměstnání pilota dopravní společnosti: Air Service Gabon. Pozvolna jsem se propracovával vzhůru, až v pětadvaceti jsem pilotoval sedm set čtyřicet sedmičky.

To, že jsem se tak mladý stal úspěšným pilotem, podnítilo mou pýchu. Pěstoval jsem noční život, zvláště na dlouhých letech, a svým postavením jsem působil na ženy. Naneštěstí se to neobcházelo bez nákladů — projevovaly se v peněžence i v rodinném životě. Doma jsem bývával nervózní a špatně spal. Srovnával jsem se (dost negativně) se

svým otcem, jenž byl v mých očích skvělý a příjemný člověk — někdo, kdo v životě dosáhl úspěchu.

Častokrát se rodina sešla, aby mi dávali naučení a připomínali, že mě lidé viděli a že si mám uspořádat život. Ale nic z toho, co říkali, žádnou zvláštní změnu nepůsobilo.

Až jednou jsem potkal starého známého. Byl ředitelem plavební společnosti, která pořádala zájezdy ve spolupráci s naší leteckou společností. Vyprávěl mi, jak konečně dosáhl pokoje — že už nepotřebuje alkohol, neboť osobně poznal Ježíše Krista. Viděl jsem, že se změnil. Tak třeba už nepořádal párty se šampaňským a ženskými. Bez rozpaků s každým hovořil o svém vztahu k Bohu a ve své víře nedělal kompromisy s africkými tradicemi. Něco se v něm natolik změnilo, až mi to vrtalo hlavou.

Jeden z mých bratranců, který u nás bydlel po dobu, co chodil do školy, měl Bibli. Když jsem se s tím známým setkal, půjčil jsem si ji a začal číst. A při tom na mne sestoupil pokoj. To mi ale

stejně nezabránilo nosit dál talisman na ochranu proti zlým vlivům, obzvláště při pilotování. Potom jsem v Bruselu navštívil katolickou letištní kapli, abych se modlil. Dali mi růženec a misálek. Začal jsem se každé ráno modlit třikrát růženec. V noci jsem si ho dával pod polštář. Nakonec se ale z toho nestalo víc než další zaklínadlo pro štěstí — stále jsem neměl žádný osobní vztah s Bohem.

Jednou jsem se zastavil v Paříži a šel do baru s kamarádem, který tam pracoval. Za nějakou dobu na to jsem opět nocoval v Paříži. A tehdy mi ten kamarád telefonoval a povídal: „Serži, rád bych se s tebou setkal. Chtěl bych s tebou mluvit.“ Vyprávěl mi, jak se v jednom baru setkal s dívkou, která se ho zeptala, zdali je křesťanem. Když řekl, že ano, odvětila: „Co jsi to za křesťana? Chodíš do barů. Holkám lžeš a svou ženu podvádíš. Znáš tady v Paříži křesťany, kteří jsou šťastní a prožívají pokoj. Nechodí do nočních klubů. Vedou klidný život a nežijou nečestně jako ty.“

Pak mi vyprávěl, jak za několik dnů potom měl možnost si promluvit s jedněmi manželi ze Zairu, kteří mu ukázali, jak má požádat o Boží odpuštění za to zlé, které prováděl, a jak začít žít správným životem.

I já jsem se s nimi mohl setkat. Když jsem přišel k nim domů, pocítil jsem pokoj, jaký jsem nikdy před tím nepoznal. Ukázali mi video, na němž nějaký kazatel popisoval své četné zkušenosti, jak byl svědkem proměny životů a také různých uzdravení, to vše skrze moc Ježíše Krista. Jakmile jsem uviděl tu Boží lásku, něco se ve mně zlomilo a já začal plakat. Pak jsme si četli nějaká místa z Písma a já jsem vydal svůj život Ježíši Kristu a požádal ho, aby mi od-

pustil můj sobecký způsob života. Když jsem se vrátil domů do Gabunu, žena ihned pocítila, že se cosi změnilo.

A pak přišly moje narozeniny a jeden můj kolega mi uspořádal odvázaný večírek. Ráno nato jsem se probudil v posteli s nějakou prostitutkou. Když jsem se dostal domů, plný hanby za to, co jsem provedl, žena mi řekla: „Jestli věřit v Boha znamená tohle, tak to za moc nestojí.“ Dal jsem se do pláče a padl na kolena, abych se modlil, ale nešlo to. Pak přišli za mnou na návštěvu můj bratranec s bratrem. Ukázali mi verš z Bible: „Proto je-li kdo v Kristu, je novým stvořením; to staré pominulo a vše se stalo novým.“ 2 Korintským 5,17. A pak se se mnou modlili a tenkrát mi opravdu došla ta láska, kterou Bůh vůči mně má. Bůh mě úplně osvobodil!

Když manželka viděla tu radikální proměnu, jež v mém životě od té chvíle nastala, začala chodit do shromáždění se mnou. Poznenáhlu se dovídala o Bohu a nakonec Ježíši Kristu vydala i svůj život.

Od té doby rozhodně nežijeme nudně. Život s Ježíšem je vzrušující. Doma už nejsem nervózní. Náš domov je místem míru — Pán Bůh uzdravil postižené vztahy mezi mnou a manželkou. Když jsem mimo domov, už nemusím trávit čas na večírcích. Ty večírky stejně přinášely jen pocity viny a problémy. Každé potěšení, které poskytovaly, bývalo pryč, ještě než večer skončil; nikdy nezaplňily mou vnitřní prázdnotu. Naproti tomu Ježíš právě tohle dokázal. Jeho radost je trvalá! Vlastně nikoli pouze zaplnil tu mezeru v nitru, ale radost a pokoj, který přináší, je stále lepší a lepší. Na rozdíl od večírků a nočních slečen on nenarušuje mé vztahy k těm, jež mám rád. Dokonce je spíš vylepšuje. Lituji pouze toho, že těm, kteří mi vyprávěli o Ježíši, jsem nenaslouchal dříve. Jinak bych si ušetřil mnoho bolesti a trápení.

Serge Divounguy pilotuje Boeingy 747 pro Air Gabon a je národním ředitelem FGBMFI v Gabunu. Má se svou ženou Angele dvě děti: Orphée (8 let) a Oneil (7 let).

NIC NENÍ NEMOŽNÉ

*Aulis Pesonen,
Helsinki, Finsko*

Když mi bylo patnáct, vážně jsem onemocněl. Upoután na lůžko jsem začal potají číst Bibli. Z ní jsem se dověděl o nebi a pekle a začal Boha opravdově hledat. Téhož roku jsem potkal jednoho křesťana, který se pak se mnou modlil a já jsem odevzdal život Ježíši Kristu.

Nikdy jsem nebyl alkoholik a ani jsem neměl v životě žádné zvláštní problémy. Jako mladý jsem se stal křesťanem a své víře jsem zůstal věrný. V roce 1978 jsme jen tak ze zvědavosti šli s rodinou na shromáždění charismatických křesťanů. Můj mladší syn, kterému tehdy bylo pět let, měl chronický zánět ucha a pořád musel brát léky. V polovině shromáždění jsme toho měli se ženou dost a zašli jsme si na kávu, ale náš syn tam zůstal a postavil se do fronty lidí, kteří čekali na modlitbu.

Potom jsem se pro něj vracel, ale zrovna když jsem se k němu blížil, řečník se ho ptal: „Co vás trápí, mladý muži?“ Ukázal

mu, že má v uších zánět, a nato mu řečník odpověděl: „Pomodlím se za vás a během modlitby na vás sestoupí Duch svatý a budete uzdraven.“ Když se modlil, náš chlapec padl na podlahu. Zakrátko vstal, přišel ke mně a prohlásil: „Tati, do teďka jsem v Ježíše nevěřil, ale teď věřím. To byla taková moc, že jsem nemohl ani stát.“ Když jsme odcházeli ze sálu, říkal jsem ženě: „Jestli ten kluk zůstane zdravý tři měsíce, začnu sám zase studovat Bibli.“

Ani po šesti měsících stále ještě neměl infekci, i když žádné léky nebral. Uzdraven je dodnes a já také dodnes studuji Bibli.

Pak v roce 1979 jsem se začal modlit za křest v Duchu svatém a za Boží moc — abych i já se mohl modlit za nemocné a

Víte, co modlitba dokáže? Opravdu funguje!

být u jejich uzdravování. Následkem toho se úplně změnil můj život i život mé rodiny.

Z Bible jsem se dověděl, že Duch svatý stále mezi námi působí, i dnes. Chtěl jsem Ducha takového, jakého měl ten řečník. Uběhlo několik měsíců, a pak když jsem byl sám doma, Bibli před sebou, poklekl jsem a modlil se: „Hospodine, naplň mě svým Duchem a dej mi o tom nějaký důkaz.“ Za několik vteřin jsem pocítil, jak mi na jazyk přicházejí podivná slova, a zjišťoval, že ten jazyk je úplně jiný než finština. Instinktem jsem věděl, že prožívám totéž, o čem jsem čítal v Bibli v knize Skutků. V té době byla žena na chalupě přes 300 kilometrů daleko. Prožila totéž co já a přijala křest v Duchu svatém.

Od té doby jsem se začal modlit za nejrůznější věci — a co byste řekli! Funguje to! Z modlitby se stala každodenní praxe.

Tak například jsem v práci uzavíral dohody. Jednou se už šest měsíců jednalo o dosti velikém počítači. Vzpomínám si, jak jsem seděl v kanceláři a čekal, až dorazí zástupci druhé strany, a jak jsem říkal Pánu: „Já nemám, s čím bych do tohoto jednání šel. Prosím tě, postarej se o to, a až bude u konce, dej, ať mám dost, zač bych ti mohl poděkovat.“ Během rozhovorů mi pořád jen přicházelo na mysl: „Jak zvýšit konkurenceschopnost?“ A když schůzka skončila, měl jsem v tašce podepsanou dohodu.

Druhý den ráno přišli za mnou tři muži, každý zvlášť, a ptali se: „Jak jsi dosáhl toho, že dohodu podepsali? Vždyť to nebylo možné.“ Odvětil jsem: „Opravdu to chcete vědět?“ Když řekli, že ano, vyprávěl jsem jim o své modlitbě. Na mého šéfa to udělalo dojem a ten druhý, který tvrdil, že je ateista, se později stal křesťanem. Před každým velkým projektem se modlím a mnozí z mých kolegů mohou dosvědčit, že se nemožné věci staly skutečností.

Od chvíle, kdy jsem přijal křest v Duchu svatém, se ptávám Ježíše, co si přeje,

***Uprostřed: Aulis a Irja Pesonenovi s nejmladším vnoučetem.
Vpravo: jejich syn Tero. Vlevo: Tarmo s manželkou.***

abych pro něj udělal, a tak jsem se mohl na mnoha místech o svou víru podělit.

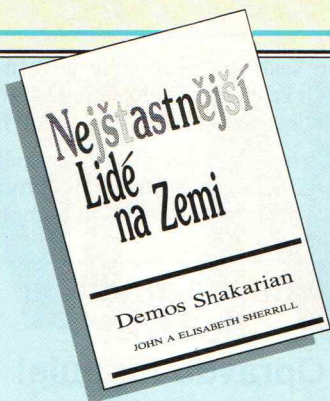
Jednou na jednom domácím shromáždění kdosi prorokoval, že mě bude Bůh používat a dávat mi zvláštní úkol. Tomu jsem se smál. Leč za pár let jeden hostující řečník z Filipín prorokoval totéž a za několik let nato nějaký člověk z USA tvrdil stejnou věc. Dostal jsem radu nepouštět se do ničeho ukvapeně, avšak hledat Boha a být připraven. Až to bude mít Ježíš přichystáno, poznám to. Přestal jsem se smát a začal se vážně modlit.

Za pár měsíců přinesl stejné proroctví nějaký muž z Nového Zélandu. Potom jeden člověk z Chicaga mě pozval na setkání finského FGBMFI (Plné evangelium — mezinárodní podnikatelské společenství). Nejdřív jsem si připadal, že tam nepatřím, ale až řečník začal hovořit, spatřil jsem ve vidění zeměkouli a okolo ní letící bílou holubici. Uslyšel jsem jakýsi hlas pravit: „Jak jsem k tobě hovořil skrze své proroky, vezmu tě na východ, západ, sever i jih a ukáži ti, že to bude tvé zvláštní poslání.“ Odpověděl jsem: „Pane, vždyť já ani neumím anglicky. K těmhle lidem se ani nehodím. Ale ty jsi Pán a pro tebe není nic nemožného.“

Na konci shromáždění prohlásil řečník, John Wright z Anglie, že mají takový zvyk sestavit si seznam jmen a modlit se, aby našli čtyři muže a s nimi začali v tom městě další kapitolu FGBMFI. Vytvořili seznam asi dvaceti jmen a odešli. Když se vrátili, mé jméno bylo jedno ze čtyř, která přečetli. Od té doby na tomto díle spolupracuji.

Viděl jsem, jak Bůh v lidských životech pracuje. Nemožné se může změnit v možné, když prostě složíme svou důvěru v Ježíše Krista.

Aulis Pesonen byl přes dvacet let vedoucím kanceláře Finnairu a nedávno začal svůj vlastní podnik. Je celostátním předsedou FGBMFI ve Finsku. Aulis a jeho manželka Irja mají dvě děti. Jmenují se Tarmo a Tero.

Tuto napínavou knihu o založení FGBMFI můžete získat od vaší místní kapituly plného evangelia (viz strany 10-11).

Další informace lze získat:

Bratislava
7/222.647
7/285.018

Brno
Emil Knorek
Svatopluka Cecha 100
61200 Brno

Praha
2/20.57.97
2/859.04.45

Ostrava
Venc Miroslav
Smirnovova 15
70400 Ostrava

Milý čtenáři, když jste četl svědectví v tomto čísle časopisu Hlas, možná jste si kladl otázku, zdali i Vy byste mohl poznat Boha osobně a do srdce získat pokoj. Ježíš řekl, že abyste mohl poznat Boha, jenž je Duch, musíte se zrodit znovu ve Vašem lidském duchu. Aby k tomu došlo, měl byste:

1. Přiznat se Bohu, že jste žil sobecky a že tím, že jste Jej nectil jako Pána vašeho života, jste hřešil a jste od Něho oddělen. Neboť „všichni zhřešili a jsou daleko od Boží slávy“ (Římanům 3,23).

2. Kát se obrácením se k Bohu a tím, že Jej požádáte o odpuštění Vašich minulých hříchů a o to, aby Vám pomohl žít tak, jak si On přeje. „Nebudete-li činit pokání, všichni podobně zahynete“ (Lukáš 13,3).

3. Uvěřit, že Ježíš je ten Boží Syn a že tím, jak zemřel na kříži, vzal Sám na sebe Vaše hříchy, abyste Vy mohl získat Boží odpuštění. „Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný“ (Jan 3,16).

4. Vyznat Bohu, že nyní berete Ježíše za svého Spasitele a Pána Vašeho života. „Vyznáš-li ústy svými Ježíše jako Pána a uvěříš-li ve svém srdci, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen“ (Římanům 10,9).

Jestliže jste si vše dobře rozvážil a přerýl jste si uvedené citáty, a nyní chcete učinit onen významný krok, modlete se tedy nahlas následující modlitbu: „Milý Bože, jsem přesvědčen, že jsem hříšník a tudíž mám zahynout. Ve svém srdci věřím, že Ježíš, tvůj Syn, zemřel za všechny hříšníky včetně mne a že prolil svou krev, aby smyl mé hříchy. Vyznávám, že Ježíš je Spasitel a Pán mého života a děkuji ti za tvůj dar života věčného. Důvěřuji ti, že mi nyní pomůžeš žít tak, jak si přeješ.“

Nepovažujte pocity za důkaz toho, že Vás Bůh přijal. Pocity se mění, avšak Váš nový vztah k Bohu se zakládá na jeho zaslíbeních (Římanům 10,13). Nestyďte se o Vašem vztahu s Ježíšem vyprávět druhým (Matouš 10,32). Každý den si udělejte čas na modlitbu a čtení Bible (1 Petrova 2,2; Žalm 37,4; Římanům 8,14).

Až učiníte toto největší ze všech rozhodnutí, dejte nám, prosíme, o něm zprávu, abychom Vám mohli poslat další informace. Vyplněte a pošlete nám přiložený kupón.

PLNĚ EVANGELIUM, MEZINÁRODNÍ PODNIKATELSKÉ SPOLEČENSTVÍ JE INTERNACIONÁLNÍ SPOL- EČNOST KŘESŤANSKÝCH POD- NIKATELŮ, JEHOŽ ZÁMEREM JE:

1. Dosvědčovat Boží přítomnost a moc v dnešním světě prostřednictvím poselství celého evangelia celému člověku.

2. Poskytovat základnu pro společenství křesťanů všude mezi lidmi pod jedinou zástavou jejich zkušeností v Ježíši Kristu a posilovat je, aby se mohli navracet každý do svého sboru obcerstven a obnoven. FGBMFI není ani církev ani sekta. Nemá kněží ani pastory, ani nezakládá sbory.

3. Napomáhat větší jednotě mezi všemi křesťany.

HLAS

č. 906

Toto je jedna ze sedmnácti jazykových mutací evropského časopisu Voice, vydávaného FGBMFI International Office — evropským regionem: 90 Mechelse Steenweg, B-3000 Leuven, Belgie. Tel: (016) 20 79 44, telefax (016) 20 79 31. České vydání vychází šestkrát ročně.

Redaktor: Blair Scott. **Asistent:** Donato Anzalone. **Výtvarný redaktor:** Paul Goodwin. **Uprava:** Convertex. **Americký redaktor:** Jerry Jensen. **Jihopacifický redaktor:** Mark Raffills. **Asijský redaktor:** C. K. Lee.

PLNĚ EVANGELIUM, MEZINÁRODNÍ PODNIKATELSKÉ SPOLEČENSTVÍ

Česká adresa:

Mezinárodní adresa: 30 Mechelse Steenweg, B-3000 Leuven, Belgie

☐ Informuji vás o svém rozhodnutí následovat Ježíše Krista. Pošlete mi, prosím, brožurku 'Jak dál po přijetí Krista'

☐ Pošlete mi, prosím, informace o FGBMFI.

☐ Pošlete mi, prosím, podrobnosti o členství ve FGBMFI.

Jméno a adresa (prosíme zřetelným hůlkovým písmem):

TOTO ČÍSLO

Ember a tűzben

7. oldal

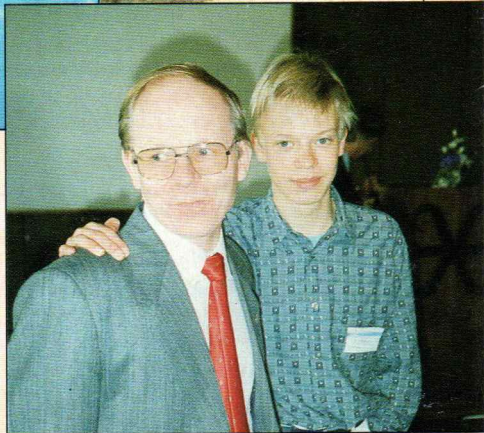
A Boing 747 pilótája

13. oldal

Semmi sem lehetetlen

16. oldal

Plné evangelium,
mezinárodní podnikatelské
společenství

Další informace lze získat: